

Θεοδωρόπουλος, ο Λυμπερόπουλος της Σπάρτης, ο Τσιτσίκης, ο σύμβουλος του, δηλαδή εγώ, και άλλοι, τούς οποίους δεν θυμούμαι σήμερα.

Από αυτούς, ο Ζερβόπουλος έκλεβε και έφερνε στην «Ακρόπολι» μερικές επαναστατικές ειδήσεις.

Όταν όμως το διοικητικό συμβούλιο της επανάστασης έλαβε την απόφαση να μην ανακοινωθεί πλέον εις κανένα τίποτε, ο Ζερβόπουλος βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση.

— Και τώρα τί να κάμω; μούλεγε.

— Να κάνης επανάσταση και σύ, του άπαντούσα.

— Έπανάσταση κι' εγώ; Και έναντίον τίνος;

— Κατά του... έαυτού σου! Να γίνης δηλαδή και σύ επαναστάτης!

Θυμούμαι μιά σημείωσι πού μου έστειλε τότε και την όποιαν βρήκα τώρα τελευταία στα χαρτιά μου, και ή όποιαν σημείωσις αυτή μου θύμισε όλα τ' άνωτέρω και τά... κατώτέρω:

«...δέν ξέρω τί να κάμω και πώς θα τά θγάλω πέρα. Άνέθεσαν τη φασαρία αυτή σε άνθρωπο, ο όποιος ούτε με τά σπαθιά έχει σχέσεις, ούτε και με επαναστατικούς συλλόγους, φλογερούς λόγους και ρητορίας. Πολύ δέ περισσότερο όταν τά πρώτα, πού αντιπροσωπεύουν την «λαϊκήν θέλησιν», δέν αφήνουν ούδεμίαν κλαγγήν ειδήσεως, τά δέ δεύτερα αγωνίζονται μόνον με μαγκούρες για τό προεπιληκί!»

***

Ο Γαβριηλίδης φεύγοντας, δικαιολογησε σ' έμάς γιατί χτυπάει την επανάσταση.

— Ήθελα, μάς είπε, μιά εξέγερσι έθνική κατά της «φασαλοκρατίας» και της πολιτικής συναλλαγής· αλλά την ήθελα «λαϊκή».

— Λαϊκή είνε, του είπαμε.

— Σ' αυτό διαφωνούμε, μάς άπάντησε.

— Μά έγινε όπως την θέλατε σεις, «χ α μ ο μ η λ ο υ», του είπαμε πάλι, άστειεύομενοι αυτή τη φορά.

— Ναι, αλλά δέν την ήθελα και «Χ α μ ο μ ή λ ω», μάς άπήντησεν.

«Χαμομήλες» λέγαν τότε στην Παληά Έλλάδα τά θαρειά, μακρυά και σκουριασμένα παληοντούφεκα, τά έμπροσθογεμής των παλαιών «όροφυλάκων», πού ησαν άχρηστα σχεδόν και μόνον τά χρησιμοποιούσανε για φόβο μερικοί και για επίδειξι, και ιδίως, τις άποκρηές.

Τά σσβαρά και τραγικά έπακόλουθα της κινήσεως αυτής θα τά γράψουμε σε άλλο φύλλο.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΥ

Ο μεγάλος Άγγλος δραματικός συγγραφέυς Μπέρναρ Σόου, μπορεί να μην άγαπά ούτε τη Γαλλία, ούτε την Άγγλία, ούτε κανένα, άλλ' άγαπά τό καλό γεύμα. Δέν ύποφέρει όμως τό γεύμα με μουσική. Μιά ήμέρα σ' ένα γεύμα πού του έτυχε αυτό τό δυστύχημα, έφώναξε τόν άρχισιγγάνο, τό διευθυντή της όρχήστρας.

— Φίλε μου, του είπε, μπορείτε να παίξετε ό,τιδήποτε σας ζητήσω;

— Άσφαλώς, κύριε... Είμαι στάς διατάγας κάθε πελάτου.

— Μπορείτε λοιπόν να παίξετε μιά παρτιδα σκάκι, πόκερ, ή ντόμινο, ως ότου να τελειώσω τό γεύμά μου;

***

Ο Μπέρναρ Σόου παρευρίσκετο κάποτε σε μιά έσπερίδα όπου έπαιζε ένας βιολονίστας χωρίς κανένα ταλέντο.

— Πώς τόν βρίσκετε; τόν έρώτησε ή οικοδέσποινα πού είχε καλέσει τόν βιολονίστα.

— Μου θυμίζει τόν Παδερέβσκι.

— Μά ο Παδερέβσκι δέν είνε βιολονίστας, διεμαρτυρήθη ή κυρία.

— Μά ούτε αυτός είνε, είπεν ο Μπέρναρ Σόου.

Ο Λιδωρικής εγραφε κάθε ήμέρα σ' αυτό «Χρόνο».

— Τί επανάστασις είν' αυτή; φώναξε ο Κώστας Καλαμάρας.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα περίεργο φαγητό των ίθαγενών της Άμερικής. Μυρμήγκια ψητά! Μέλισσες με μέλι. Ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας και ο φτωχός σπουδαστής, Ένα... βασιλικό δώρο του «σφιχτοχέρι κλπ.

Είνε γνωστόν πόσον οί κάτοικοι της Μέσης Άφρικής εύχαριστούνται στην τροφή των λευκών μυρμηγκιών και άλλων άκόμη έντόμων, διά των οποίων παρασκευάζουν περίφημα φαγητά. Πολλοί περιηγηταί αναφέροντες τό γεγονός αυτό, προσθέτουν, ότι τά φαγητά αυτά δέν είνε καθόλου άνοστα, όπως θα μπορούσε κανείς να ύποθέση. Μερικοί μάλιστα ίθαγενείς τόσο πετυχημένα παρασκευάζουν τά έδέσματά των αυτά, ώστε και μιά μόνον φορά άν τά φάγη κανείς, είνε αδύνατον να λησμονήση πλέον τό γλυκύ και νόστιμον της γεύσεώς των. Τό έθιμον αυτό, τό όποιον ως

τώρα είχε παρατηρηθή μόνον στο κέντρον της Άφρικής, ύφίσταται και σ' άλλας χώρας. Περιηγητής, έσχάτως περιηγηθείς τό ένδικόν άρχιπέλαγος, γράφει ότι οί ίθαγενείς θεωρούν τούς λευκούς μύρμηκας ως έδεσμα έκλεκτότατον. Τά έντομα αυτά είνε πτερωτά, τά θλέπει δέ κανείς την νύχτα να φτερουγίζουν κατά σμήνη γύρω στο φώς. Προς σύλληψιν των τοποθετείται κάτωθεν του λύχνου ένα ποτήρι γεμάτο νερό. Τά μυρμήγκια έλκυόμενα έκ της έν αυτώ αντανακλάσεως του φωτός, πέφτουν μέσα και συλλαμβάνονται. Για να μαγειρευθούν δέ τούς αφαιρούνται τά φτερά και κατόπιν ψήνουνται. Τά ανακατεύουν όμως και με άλευρι και παρασκευάζουν έτσι ένα είδος γλυκίσματος, τό όποιον έχει γευσιν άμυγδαλού. Έκτός των μυρμηγκιών, οί ίθαγενείς τρώνουν επίσης και τις μέλισσες και άλλα έντομα. Μέλισσα ψημένη μέσα σε ένα φύλλο με όλίγο μέλι, θεωρείται ως μεζές έξαιρέτως λεπτός! Τά μεγάλα έντομα ψήνονται άπλώς και παρατίθενται στο τραπέζι με ρύζι!...

***

Κατά τόν χειμώνα του 1836 προς τά 37 ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος έφορούσε καθημερινώς θαθύχρωμον μανδύαν, ο όποιος του έφθανε μέχρι των άστραγάλων. Λόγω τούτου κανείς δέν μπορούσε να τόν αναγνωρίση, άν δέν είχεν ιδή αυτόν και προηγουμένως με τό ίδιο ένδυμα. Μιά ήμέρα ο βασιλεύς βαδίζων μετά μεσημβρίαν στον άνακτορικό κήπο του Μονάχου εβρε καθησμένον σ' ένα θρανίο νεαρών μαθητήν τινά του Γυμνασίου, όστις επανελάμβανε τό μάθημά του ένω τό ψύχος είχε φθάσει στους 12 βαθμούς ύπό τό μηδέν. Ο Λουδοβίκος τόν έπλησίασε και από συμπάθεια τόν έρώτησε διάφορα πράγματα, μεταξύ δέ των άλλων και γιατί δέν μελετά στο σπίτι του. Ο μαθητής μη αναγνωρίσας τόν βασιλέα, άπήντησε ειλικρινώς ότι είνε φτωχός και ότι με τέτοιο κρύο είνε περισσότερη ζέστη έξω παρά στο δωμάτιό του.

— Και γιατί τότε άφοϋ έχεις ανάγκην, δέν ζητάς βοήθειαν από τόν βασιλέα; ρώτησε πάλιν ο Λουδοβίκος.

— Άπ' αυτόν τόν σφιχτοχέρη; άπάντησεν ο μαθητής. Κρίμα στο χαρτί πού θα του γράψω.

Ο βασιλεύς δέν έθύμωσε. Ρώτησε μόνον τό όνομα και την κατοικίαν του μαθητού και έφυγε γελώντας.

Την επομένην ο μαθητής έδέχθη την έπίσκεψιν ένός χωρικού ο όποιος του έφερνε ένα κάρρο ξύλα και μιά έπιστολή. Ο μικρός μετά τούς πρώτους δισταγμούς του, άνοιξε την έπιστολή και έδιάβασε τά εξής:

«Διά του φέροντος την παρούσαν θα λάβετε ένα κάρρο ξύλα. Άν έχετε ανάγκην και άλλων, άπευθυνθήτε εις Λουδοβίκον τόν σφιχτοχέρη».

Ο δωρητής ητο ο ίδιος ο βασιλεύς!...